

Arrest

nr. 264 474 van 29 november 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger en Fars van origine. U bent op X 1383 (Iraanse tijdrekening, komt overeen met 3 september 2004 in onze kalender) getrouwd met E.K. (...) (OV nummer X). U bent afkomstig uit Roodbar (noorden van Iran) maar woonde samen met uw echtgenoot in Ahwaz (zuiden van Iran). Op 30 oktober 2008 werd uw dochter A. (...) geboren (OV nummer X).

Uw familie was niet streng gelovig. Rond uw achttiende levensjaar keerde u zich van de islam af. U ging enkel naar de moskee als er iemand stierf, u bad niet en u nam geen deel aan de ramadan. Bij het bidden richtte u zich altijd rechtstreeks tot God.

In mordad 1397 (Iraanse kalender, komt overeen met juli-augustus 2018 in onze kalender) leerde u S.D. (...) kennen in de sportclub Arta, waar u les gaf. U zag hoe lief ze was en hoe goed ze met kinderen

omging. Zeven tot tien dagen nadat u haar voor het eerst had ontmoet, had u een gesprek met S. (...). U vroeg haar waarom u zich zo tot haar aangetrokken voelde. S. (...) vroeg of u moslim was. U vertelde haar dat u zich altijd rechtstreeks tot uw God richtte. S. (...) antwoordde dat haar God de God van liefde was. Op 30 mordad 1397 (21 augustus 2018) overleed uw vader en ging u naar Bandar-e Anzali in het noorden van Iran voor de uitvaartplechtigheid. Gedurende de rouwperiode bleven u en uw echtgenoot 40 dagen in Bandar-e Anzali. Tijdens deze periode praatte u via WhatsApp over het christendom met uw schoonzus B.V. (...), de echtgenote van uw broer K. (...), die beiden in België verblijven. U herkende S. (...)’s vriendelijkheid in B. (...) en u vroeg haar of alle christenen zo vriendelijk waren. U vermoedde immers dat S. (...) christen was omdat ze gezegd had dat haar God de God van liefde was. Op 5 mehr 1397 (27 september 2018) keerde u vanuit Bandar-e Anzali terug naar Ahwaz. S. (...) sprak voor het eerst met u over het christendom. Ze zei dat ze aan Jezus Christus had gevraagd om u rust te geven en ze beloofde dat God u zou helpen. Bij uw echtgenoot E.K. (...) was eerder een stent ingeplant. Hij moest na uw terugkeer naar Ahwaz geopereerd worden omdat een ontsteking was vastgesteld. Er was een kans dat hij de operatie niet zou overleven. U vroeg aan Jezus Christus om uw echtgenoot aan u terug te geven. De operatie liep goed af. In de maand aban 1397 (oktober 2018 - november 2019) vroeg S. (...) of u naar een van haar bijeenkomsten wilde meekomen. U wist niet om wat voor bijeenkomst het ging en dacht dat er misschien schoonheidsproducten verkocht zouden worden. Pas tijdens de viering ontdekte u dat het een huiskerk was. Er werd gezongen en de aanwezigen baden voor uw overleden vader. U voelde zich herboren. U vroeg aan S. (...) of u een volgende keer opnieuw mocht meegaan. Op 4 azar 1397 (25 november 2018) ging u voor de tweede keer – voor het eerst uit eigen keuze - naar de huiskerk. Die dag besloot u om uw hart aan Jezus te geven en werd het reddingsgebed voor u gelezen. U ging in totaal 6 keer naar de huiskerk in de periode tussen azar en bahman 1397 (november 2018 tot februari 2019).

Op 15 bahman 1397 (4 februari 2019) kwam S. (...) in de sportclub naar u toe. Ze vertelde u dat de priester van de huiskerk gearresteerd was. Ze zei dat u haar nooit meer zou zien en ze droeg u op om te vluchten. Na overleg met uw man vluchtte u met de auto naar uw zus M. (...) die in Bandar-e Anzali in het noorden van Iran woont. M. (...) zei dat jullie Iran moesten verlaten omdat afvalligen de doodstraf krijgen in Iran. Ze regelde een afspraak met de smokkelaar. Op 25 bahman 1397 (14 februari 2019) ging u naar de Italiaanse ambassade in Teheran voor een visum interview. Op 2 farvardin 1398 (22 maart 2019) vertrok u met het vliegtuig naar Italië. Diezelfde dag vloog u vanuit Milaan naar Brussel. Op 4 april 2019 diende u een aanvraag tot internationale bescherming in.

Uw schoonfamilie heeft connecties bij Sepah. Sinds ze erachter zijn gekomen dat u christen bent, praten de broers en zussen van uw echtgenoot niet meer met hem en heeft hij enkel nog contact met zijn moeder. Twee of drie maanden na uw aankomst in België vertelde uw schoonmoeder tegen uw echtgenoot dat twee personen naar u hadden gevraagd aan het eind van esfand 1397 (maart 2019). De twee personen waren in burger en hebben zich niet geïdentificeerd.

In België gaat u sinds 18 mei 2019 elke zondag naar de Perzischtalige kerk in Antwerpen. Sinds 26 mei 2019 gaat u ook naar de kerk van Gods Ambassade in Mechelen. Sinds juni 2019 volgt u ook wekelijks Bijbelstudie. U woont ook de misviering van de Sint Pieterskerk in Mechelen bij, die doorgaat in het Nederlands en het Engels. U heeft een Facebookaccount waarop u christelijke boodschappen post. Op die manier wilt u anderen overtuigen van uw geloof.

Bij terugkeer naar Iran vreest u dat uw schoonbroer A.S. (...) u zal aangeven bij de autoriteiten omwille van uw bekering tot het christendom. Daarnaast vreest u dat de gearresteerde priester van de huiskerk uw namen heeft doorgegeven aan de autoriteiten en dat de Ettela’at (Iraanse inlichtingendienst) u bij uw terugkeer naar Iran zal komen zoeken. U vreest verder dat de autoriteiten uw dochter bij een eventuele terugkeer naar Iran zullen arresteren om u op die manier onder druk te zetten.

Ter staving van uw identiteit legde u uw shenasnameh (geboorteboekje) en uw karte melli (nationale kaart) voor. U legde ook de shenasnameh van uw dochter A. (...) en de shenasnameh en karte melli van uw echtgenoot E.K. (...) voor, evenals uw huwelijksakte. Ter staving van uw werk als lesgeefster lichamelijke opvoeding in Iran legde u een identificatiebewijs uit het onderwijs voor en twee foto's waarop u te zien bent met collega's van bij de sportclub Arta. Ter staving van uw in loco activiteiten legt u 12 foto's waarop u te zien bent tijdens uw omgang met de kerkgemeenschap in Antwerpen en Mechelen. U legt ook 1 screenshot voor van online vieringen die u bijwoonde op Zoom en 7 foto's die de christelijke activiteiten van uw echtgenoot in België staven. Verder legt u 2 brieven voor die uw deelname aan misvieringen en Bijbelstudie bij de kerk van Gods Ambassade in Mechelen staven voor uzelf en uw echtgenoot E.K. (...) (d.d. 13 november 2020). U legt ook een brief voor die uw deelname aan 26 van in totaal 31 georganiseerde sessies sinds 18 mei 2019 over Bijbelstudie van de Naviderahaie kerk in Antwerpen staft (d.d. 17 november 2020). Ter staving van uw medische problemen legde u 1 diagnosekaart (d.d. 8 april 2019), 6 medische attesten in verband met uw nierproblemen (d.d. 9 juni 2019, 22 augustus 2019, 3 oktober 2019, 15 januari 2020, 17 augustus 2020, 17 augustus 2020), 2 medische voorschriften (d.d. 6 april 2020 en 13 augustus 2020) en 4 afschriften

van medische beeldvorming voor (d.d. 20 april 2015). Daarnaast legde u ook 2 brieven neer die een bezoek aan de psychotherapeut attesteren (d.d. 30 september 2020 en 18 november 2020). Ter staving van de medische problemen van uw echtgenoot in België (anale fissuur) legt u 6 medische documenten neer (d.d. 11 april 2019, 2 april 2020, 27 juni 2019, 19 juli 2019, 10 augustus 2019, 9 april 2020). In deze documenten is onder meer sprake van drie overbruggingen in Iran en van een colonoscopie in 2009. Na het eerste persoonlijk onderhoud maakte u op 30 november 2020 volgende opmerkingen over aan het Commissariaat-generaal. U stelde dat u zichzelf als christen beschouwt sinds de vierde dag van de negende maand van het jaar 1397 en niet 1394. U stelde dat uw vader overleed op de dertigste dag van de vijfde maand van het jaar 1397 en niet 1395. U stelde dat u naar de moskee ging als iemand dood ging, en niet bij een uitvaartplechtigheid. U stelde dat de broer van de schoonbroer van uw echtgenoot een martelaar was in de oorlog, en niet zijn schoonbroer. U stelde dat u op 2 farvardin 1398 het land ontvluchtte om 10u55 en niet op 2 farvardin 1397 om 10u of 10u55. U stelde dat u een in Iran een film zag over de Heilige Maria voor u naar de universiteit ging en niet na het behalen van uw diploma. U stelde dat u niet had gezegd dat die vrouw (de moeder van S. (...)) en uw collega's van de sportclub u kwamen bezoeken bij uw huis om hun deelneming te betuigen, maar dat het louter uw collega's van de sportclub waren die hun deelneming betuigden. Uw collega's vertelden u dat de moeder van S. (...) naar u vroeg. Tot slot stelde u ook dat u niet in de maand dey (december 2018 – januari 2019), maar wel in de maand aban (oktober 2018 – november 2018) van het jaar 1397 voor het eerst naar een bijeenkomst ging met S. (...).

Na het tweede persoonlijk onderhoud maakte u op 20 januari 2021 volgende opmerking over aan het Commissariaat-generaal. U stelde dat de naam van uw schoonzus verkeerd geschreven was. U stelde dat zij niet V.V. (...) heet maar wel B.V. (...).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de medisch attesten die u neerlegde blijkt immers dat u lijdt aan slaapproblemen, depressie en stressgerelateerde klachten. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u ook aan dat u last heeft van hoge bloeddruk, slecht functionerende nieren en hartkloppingen (Notities persoonlijk onderhoud 1, d.d. 19 november 2020 (NPO 1), p. 5 en p. 21). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werden er voldoende pauzes ingelast tijdens elk persoonlijk onderhoud. Ook werd u erop gewezen dat u bijkomende pauze kon krijgen als u daar nood aan zou hebben (NPO 1, p. 21 en NPO 2, d.d. 8 januari 2021, p. 2). Daarnaast werd u herhaaldelijk gevraagd of u in staat was het persoonlijk onderhoud verder te zetten, waarop u telkens bevestigend antwoorde (NPO 1, p. 5 en p.21). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u tijdens beide onderhouden uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dienen wat betreft de bekering tot het christendom van u en uw echtgenoot enkele belangrijke tegenstrijdigheden te worden vastgesteld tussen jullie verklaringen tijdens jullie persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en de verklaringen die jullie aflegden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw echtgenoot zich pas bekeerde tot het christendom op 8 februari 2020 (NPO 2, p. 19). Uw echtgenoot stelde in dit verband dat hij overtuigd werd doordat hij een mirakel zag eind december 2019, dat het reddingsgebed hem werd voorgelezen op 8 februari 2020 en dat hij die dag nooit zou vergeten (NPO E.K. (...), d.d. 20 november 2020, p. 4 en p. 15). Op de DVZ verklaarde uw echtgenoot in augustus 2020 echter – een half jaar nadat het reddingsgebed aan hem zou voorgelezen zijn - dat hij de religie nog aan het bestuderen was en dat hij nog niet volledig overtuigd was om te bekeren (Vragenlijst CGVS EK, d.d. 5 augustus 2020, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerde, beweerde uw echtgenoot dat dergelijke vragen niet aan hem gesteld werden bij de DVZ (NPO EK, p. 17). Deze uitleg is evenwel geen afdoende verschooning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, daar uw echtgenoot spontaan deze informatie meedeelde bij de DVZ. Dit geldt des te meer daar de verklaring op de DVZ na afloop aan uw echtgenoot werd voorgelezen en dat hij deze ook voor akkoord ondertekende. Bij de registratie van zijn persoonsgegevens op de Dienst Vreemdelingenzaken, die in mei 2019 plaatsvond, verklaarde uw echtgenoot dan weer dat hij zich reeds

twee maanden voordien tot het protestantisme bekeerd had vanuit de islam. Bovendien liet hij bij deze gelegenheid optekenen dat hij zich samen met u had bekeerd tot deze religie (Verklaring DVZ EK, d.d. 22 mei 2019, p. 6 en p. 7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, ontkende uw echtgenoot op de DVZ gezegd te hebben dat hij bekeerd was tot het christendom (NPO EK, p. 17). Het loutere ontkennen van de eerdere verklaringen volstaat echter niet om de hierboven vermelde tegenstrijdigheden te verklaren. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat ook uw eigen verklaringen op dit punt in strijd zijn met de verklaringen van uw echtgenoot. U verklaarde bij de registratie van uw persoonsgegevens op de DVZ dat uw echtgenoot protestant was en dat hij zich in België vanuit de islam tot het protestantisme bekeerd had (Verklaring DVZ, d.d. 22 mei 2019, p. 7). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS kon u zich niet herinneren wanneer die bekering had plaatsgevonden. Verder dan dat het een paar maanden geleden was, kwam u niet (NPO 1, p. 13). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u plots dat uw echtgenoot zich op 8 februari 2020 bekeerde tot het christendom (NPO 1, p. 16). U slaagde er echter niet in om op een geloofwaardige manier uit te leggen waarom u op de DVZ had gezegd dat uw echtgenoot bekeerd was tot het protestantisme, terwijl dit toen niet het geval was. Meermaals naar een verklaring voor deze uiteenlopende beweringen gevraagd, kwam u immers niet verder dan, de vraag ontwijkend, te herhalen dat uw echtgenoot pas in België bekeerd is en dat u bij DVZ gevraagd werd tot welke stroming u zich bekeerde, waarop u protestantisme antwoordde (NPO 2, p. 19). De wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen die u en uw echtgenoot aflegden wat betreft het moment van zijn bekering tot het christendom, halen de geloofwaardigheid ervan compleet onderuit. Hierdoor komt ook de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen ernstig op de helling te staan.

Een tweede belangrijke tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die u en uw echtgenoot lieten optekenen tijdens jullie persoonlijk onderhoud op het CGVS en de verklaringen die jullie aflegden bij de DVZ, betreft uw eigen bekering tot het christendom. U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u voor uw vertrek uit Iran meermaals met uw echtgenoot over het christendom had gesproken. U had uw echtgenoot verteld dat een vrouw die u kende via de sportclub waar u les gaf u naar de huiskerk had meegenomen. U vertelde uw echtgenoot ook dat u overtuigd werd voor het christendom te kiezen nadat u voor hem bad tot Christus en hij vervolgens een hartoperatie overleefde (NPO 1, p. 13 en NPO 2, p. 14, p.15 en p. 19). Uw echtgenoot legde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gelijklopende verklaringen af. Hij stelde dat u hem in Iran had verteld dat u voor het christendom had gekozen en dat u hem had verteld dat u tot de religie geïntroduceerd werd door een vrouw op de sportclub waar u werkte (NPO EK, p. 12 en p. 13). Toen hem op de DVZ gevraagd werd of hij op de hoogte was van uw bekering, verklaarde uw echtgenoot echter niet te weten hoe u kennis gemaakt had met de religie. Hij voegde hier aan toe om die reden liever niets te willen zeggen dat niet correct is (vragenlijst CGVS EK, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende uw echtgenoot tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat deze vraag op de DVZ aan hem gesteld was. Bovendien ontkende hij ook op de DVZ gezegd te hebben dat hij niet wist op welke manier u bekeerd was tot het christendom (NPO EK, p. 17). Het loutere ontkennen van de eerdere verklaringen, volstaat echter niet om de hierboven vermelde tegenstrijdigheid te verklaren. Toen uzelf tijdens uw onderhoud op het CGVS geconfronteerd werd met de hierboven vermelde tegenstrijdigheid, stelde u dat uw echtgenoot destijds geen boodschap had aan wat u hem vertelde omdat hij het te druk had met u te wijzen op de mogelijke gevaren van uw bekering (NPO 2, p. 19). Ook deze verklaring kan echter niet gevolgd worden. Zij is immers strijdig met de verklaring van uw echtgenoot tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, waaruit duidelijk blijkt dat hij in Iran wel degelijk begrepen had op welke manier u in contact was gekomen met het christendom (cf. supra). U voegde hier aan toe dat uw echtgenoot onwel was tijdens het interview bij de DVZ (NPO 2, p. 19). Deze uitleg kan evenmin worden weerhouden. Toen uw echtgenoot aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of hij opmerkingen had over het gesprek op de DVZ, maakte hij immers geen gewag van mogelijke problemen (NPO EK, p. 3). De vaststelling dat uw echtgenoot op de DVZ niet wist op welke manier u in aanraking was gekomen met het christendom terwijl hij daar volgens jullie beider latere verklaringen wel degelijk van op de hoogte was, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van het door u vertelde bekeringsproces in Iran.

Er dient bovendien vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft. Uw verklaringen over uw bekeringsproces zijn echter ontoereikend.

Zo legde u weinig coherente verklaringen af over de manier waarop u via S.D. (...) met het christendom in contact kwam. In eerste instantie stelde u dat S. (...) reeds voor het overlijden van uw vader aan u vertelde over Jezus Christus, en dus voor uw vertrek naar het noorden van Iran (NPO 1, p. 18). Bij het tweede onderhoud op het CGVS, beweerde u dan weer dat u voor uw vertrek naar het noorden van Iran niet wist wie de God van liefde was over wie S. (...) met u had gepraat. U verklaarde dat u op dat moment dacht S. (...) het had over dezelfde God als die van u. De God waar u zelf in geloofde was immers ook de God van liefde en compassie. Het was pas bij uw terugkomst dat S. (...) voor het eerst met u sprak over Christus (NPO 2, p. 8). Deze verklaringen staan evenwel in fel contrast met uw eerdere beweringen. Toen u vervolgens werd gevraagd waarom u tijdens uw verblijf in het noorden van Iran aan uw schoonzus B.V. (...) vragen stelde over het christendom - u wist op dat moment immers helemaal nog niet dat S. (...) christen was - veranderde u plots uw verklaringen. U stelde nu dat u tot op zekere hoogte had geraden dat S. (...) christen was omdat ze in het christendom zeggen dat God liefde is (NPO 2, p. 9 en p. 10). Dit houdt echter weinig steek. U had immers net verklaard dat u voor uw vertrek dacht dat S. (...) in dezelfde God geloofde als uzelf (cf. supra). Bovendien kon u niet op een geloofwaardige manier verklaren hoe u wist dat de God van het christendom de God van liefde was. Hiernaar gevraagd, verwees u naar een film over het christendom die u eerder had gezien (NPO 2, p. 10). Dat u na het bekijken van deze film zou geweten hebben dat de God van het christendom de God van liefde was, strookt echter niet met uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. Toen stelde u immers dat u na het bekijken van deze film niet wist dat Jezus Christus de God van het christendom was. U stelde dat de film louter de visie van islam op het christendom weergaf, die verkeerd was, en u had na het bekijken van die film ook geen bijkomende informatie over het christendom opgezocht (NPO 1, p. 17). Uw weinig coherente verklaringen over de manier waarop u via S. (...) in contact kwam met het christendom, ondermijnen de geloofwaardigheid ervan.

Daarnaast is het ook hoogst bevreemdend dat uw echtgenoot tijdens zijn gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken de naam niet bleek te kennen van S.D. (...), de vrouw die u tot het christendom introduceerde (vragenlijst CGVS EK, vraag 3.5). Niet alleen was S. (...) de aanleiding voor uw bekering tot het christendom, uw besluit om Iran te verlaten was ook louter gebaseerd op S. (...)’s getuigenis dat de priester van uw huiskerk gearresteerd werd. Bovendien bracht u na uw vlucht vanuit Ahwaz naar Bandar-e Anzali 45 dagen door op een onderduikadres samen met uw echtgenoot. Er kan dan ook verwacht worden dat in deze periode, waarin jullie leven op drastische wijze dienden om te gooien ten gevolge van een waarschuwing van deze persoon, de naam van S.D. (...) herhaaldelijk gevallen zou zijn. Hiermee geconfronteerd, verklaarde uw echtgenoot dat hij in die periode onder zware psychologische druk stond en dat u steevast naar S. (...) verwees als S. (...)’s moeder (NPO EK, p. 13). Uzelf verklaarde in dit verband dat uw echtgenoot het te druk had met boos te zijn om naar S. (...)’s naam te vragen (NPO 2, p. 15). Gezien de cruciale rol die S.D. (...) volgens uw verklaringen heeft gespeeld in jullie leven, volstaat deze uitleg allerminst om te verklaren waarom uw echtgenoot S. (...)’s naam niet kende. Het was immers net omwille van wat er tussen u en S. (...) was gebeurd dat uw echtgenoot zo kwaad was. De vaststelling dat uw echtgenoot de naam van S.D. (...) op de DVZ niet kende, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw bewering door haar tot het protestantisme te zijn bekeerd. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS bijzonder weinig kon vertellen over uw vriendschapsrelatie met S.D. (...). U wist niet op welke manier S. (...) zelf tot het christendom was bekeerd, u wist niet sinds wanneer S. (...) de huiskerk reeds bezocht en u wist ook niet of S. (...) reeds andere mensen bij de huiskerk had geïntroduceerd (NPO 2, p. 12). Uw onwetendheid op dit vlak is opmerkelijk. Het bezoeken van een huiskerk in Iran kon volgens u immers de doodstraf tot gevolg hebben (NPO 2, p. 13). Er kan dan ook verwacht worden dat u bij S. (...) naar deze zaken zou hebben geïnformeerd, wat u echter naliët (NPO 2, p. 12). Dat u amper iets over S. (...)’s eigen bekering of haar bekeringsdrang kan vertellen en dat u haar ook nooit naar deze zaken hebt gevraagd, haalt de geloofwaardigheid van uw bewering door haar tot het christendom bekeerd te zijn verder onderuit.

Verder is het weinig plausibel dat S. (...) u bij uw eerste deelname aan de huiskerk niet op voorhand zou ingelicht hebben dat de bijeenkomst die u op het punt stond te bezoeken een huiskerk betrof (NPO, p. 13). Door niet op voorhand te peilen naar uw mening over dit onderwerp, stelde S. (...) immers zowel zichzelf als de andere leden van de andere huiskerk bloot aan een mogelijk risico (cf. supra). Uw verklaring dat S. (...) zich misschien zorgen maakte over de reactie van uw echtgenoot of misschien schrik had dat uw echtgenoot u zou verbieden om een huiskerk te bezoeken, houdt geen steek (NPO 2, p. 13). Door u mee te nemen onthulde S. (...) immers de locatie van de huiskerk, waardoor ze zich aan een nog veel groter risico blootstelde indien uw echtgenoot niet akkoord zou gaan. Bovendien bestond het risico dat u uw echtgenoot zou inlichten over de huiskerk nog steeds nadat u de huiskerk bezocht, wat u overigens ook effectief deed (NPO 2, p. 13). In dit licht is het evenzeer bijzonder frappant dat u met S. (...) nooit de risico’s besproken heeft die jullie activiteiten met zich meebrachten (ibidem). Gelet op de ernst van de mogelijke consequenties, kan immers logischerwijze verwacht worden dat u deze

zaken zou bespreken. Bovendien is het gelet op deze Iraanse context allerm minst overtuigend dat u op het moment dat u beseftte dat u deelnam aan de activiteiten van een huiskerk, waarvoor u de doodstraf zou kunnen krijgen, terwijl u hier op voorhand geen enkel idee van had, hierdoor totaal niet overstuur geraakte en van bij uw eerste deelname aan de huiskerk louter overspoeld was door positieve emoties (ibidem). De weinig plausible, bevreemdende en onderling weinig coherente verklaringen die u en uw echtgenoot aflegden over de manier waarop u via S.D. (...) in het christendom geïnteresseerd raakte en bij de huiskerk betrokken raakte, ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw bekeringsproces.

Verder roept ook de snelheid waarmee u zich heeft bekeerd tot een andere godsdienst, ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis in een mensenleven. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat u, die zich reeds op uw achttiende van de islam had afgekeerd, aan het einde van mordad 1397 (midden augustus 2018) voor het eerst over het christendom hoorde praten en reeds enkele maanden later op 4 azar 1397 (25 november 2018) besloot om uw hart aan Jezus te geven, is dan ook weinig geloofwaardig. U verklaarde in dit verband dat de plotse genezing van uw echtgenoot – een genezing die u overigens niet met documenten attesteerde – een belangrijke rol speelde in uw bekeringsproces. Deze uitleg volstaat echter niet om de snelheid van uw bekeringsproces te verklaren. Uw echtgenoot had immers ook in het verleden reeds succesvolle operaties ondergaan (NPO 2, p. 7, zie ook informatie administratief dossier). Gevraagd waarom u ondanks het risico toch besloot om een huiskerk te bezoeken, stelde u dat Christus u had uitgekozen. Daardoor voelde u zich veilig bij Hem (NPO 2, p. 17). Ook deze uitleg kan echter maar moeilijk overtuigen. U gaf immers zelf aan dat u in de periode van uw eerste huiskerkbezoek weinig wist over het christendom. U beschouwde zichzelf als een nieuweling en u bezocht de huiskerk vooral omdat u meer over het christendom wilde leren (NPO 2, p. 12 en p. 15). Dat u ondanks uw gebrekkige kennis van uw nieuwe geloof reeds bij het tweede huiskerkbezoek vroeg om het reddingsgebed te laten voorlezen en dat u zich op dat moment reeds in uw hart als christen beschouwde, wijst niet op een waarachtige bekering maar eerder op achterliggende bedoelingen (NPO 2, p. 16). Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat u helemaal niet heeft aangetoond dat uw beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u en uw echtgenoot onderling tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen aflegden wat betreft de problemen die jullie naar aanleiding van uw bekering tot het christendom ondervonden in Iran.

Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat S. (...) persoonlijk naar de sportclub was gekomen om te vertellen dat de priester van uw huiskerk was gearresteerd (NPO 1, p. 15). Uw echtgenoot bevestigde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u dit op deze manier aan hem had verteld (NPO EK, p. 11 en p. 16). Tijdens het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde uw echtgenoot echter niet dat uw vriendin (S. (...)) u had gebeld om u te verwittigen dat de priester was gearresteerd – en dus niet dat zij persoonlijk naar de sportclub kwam (vragenlijst CGVS EK, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende uw echtgenoot dat het zo gegaans was en dat hij dit op de DVZ op die manier gezegd had (NPO EK, p. 16). Een louter vasthouden aan één versie van de feiten volstaat echter niet om de hierboven vermelde tegenstrijdigheid te verklaren.

Verder verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw schoonmoeder twee of drie maanden na uw aankomst in België aan uw echtgenoot verteld had dat er na uw vertrek uit Iran twee personen bij haar thuis naar u op zoek gekomen waren (NPO 1, p. 4). Uw echtgenoot stelde in dit verband dat twee personen eind esfand 1397 (maart 2019) langsgekomen waren bij zijn moeder. Uw schoonmoeder had dit aan hem verteld in de vierde of de vijfde maand van 2019 (NPO EK, p. 7). Toen jullie - meer dan een jaar nadat dit telefoontje tussen uw schoonmoeder en uw echtgenoot had plaatsgevonden - op de DVZ werd gevraagd of er nog iets was gebeurd na jullie vertrek, antwoordden zowel uzelf als uw echtgenoot echter dat dit niet het geval was (vragenlijst CGVS, vraag 5 en vragenlijst CGVS EK, vraag 5). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u hier geen gewag van had gemaakt op de DVZ omdat uw echtgenoot u pas veel later over het telefoontje met zijn schoonmoeder had verteld. Dit vanwege uw stress, uw psychologische problemen en uw hoge bloeddruk (NPO 1, p. 4 en NPO 2, p. 17). Deze uitleg is evenwel niet overtuigend, gelet op het belang van deze gebeurtenis in het kader van jullie procedure. Daarenboven biedt deze verklaring geen antwoord op de vraag waarom uw echtgenoot op de DVZ niet vertelde dat twee personen u bij zijn moeder waren komen zoeken. Hiermee geconfronteerd, stelde uw echtgenoot dat hem om de DVZ enkel was gevraagd of er een organisatie naar hem op zoek was. Hij ontkende dat de vraag of er na zijn vertrek nog iets was gebeurd op de DVZ in die woorden aan hem was gesteld (NPO EK, p. 18). Bovendien ontkende uw echtgenoot op het einde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS ook dat diezelfde vraag hem aan het begin van het

persoonlijk onderhoud werd gesteld (NPO EK, p. 7 en p. 18). Het loutere ontkennen van de eerdere verklaringen volstaat echter niet om de hierboven vermelde tegenstrijdigheden te verklaren. Dit geldt des te meer daar de verklaring op de DVZ na afloop aan uw echtgenoot werd voorgelezen en dat hij deze ook voor akkoord ondertekende. De tegenstrijdige verklaringen die u en uw echtgenoot aflegden in verband met de problemen die jullie in Iran ondervonden en de manier waarop jullie deze problemen te weten kwamen, halen de geloofwaardigheid van uw relaas onderuit.

Bovendien stemt het tot nadenken dat u niet kon zeggen of uw zaak is voorgekomen voor de rechtbank, dat u niet hebt geprobeerd om via uw vrienden en familieleden in Iran te weten te komen of er een zaak tegen u was opgestart bij de rechtbank en dat u ook geen advocaat in de arm genomen hebt om te weten te komen wat de autoriteiten precies tegen u hebben (NPO 2, p. 3). Bovendien kon u evenmin zeggen wat er met de andere leden van de huiskerk is gebeurd en bent u niet op zoek gegaan naar meer informatie over hun lot (NPO 1, p. 20). U wist verder niet te vertellen waar of hoe de priester van de huiskerk gearresteerd werd en heeft ook niet aan S. (...) gevraagd hoe ze op de hoogte was gekomen van die arrestatie (NPO 1, p. 21). Het stemt ook tot nadenken dat u niet weet wat er na uw vertrek uit Iran met S.D. (...) is gebeurd, dat u heden ten dage geen enkel contact met S. (...) meer heeft en dat u nooit heeft geprobeerd om contact met haar te zoeken (NPO 1, p. 20 en p. 21). U en uw echtgenoot vroegen ook niet aan uw zus M. (...) om te proberen S. (...) te bereiken (NPO EK, p. 13). U verklaarde in dit verband dat uw vrienden en familie in Iran niets te maken hebben met uw zaak en dat u van hieruit geen volmacht kan geven aan een advocaat (NPO 2, p. 3 en 4). U voegde hier nog aan toe dat S. (...) er heel snel vandoor ging, dat zij zeker was van haar stuk en dat een christen nooit liegt (NPO 1, p. 21). Deze verklaring volstaat echter niet om uw gebrek aan initiatief te verklaren. Dat u niet meer moeite heeft gedaan om meer informatie over bovenstaande zaken te achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Er dient tot slot vastgesteld te worden dat uw voorgehouden vrees in ernstige mate ondermijnd wordt door de vaststelling dat u en uw echtgenoot het risico namen om met jullie eigen paspoort het land te verlaten (NPO 2, p. 17). U verklaarde dat uw zus M. (...) extra geld betaald had aan de smokkelaar om het te vermijden (NPO 2, p. 17). U was er bovendien van overtuigd dat God jullie niet in de steek zou laten (NPO 2, p. 16). Deze uitleg is evenwel niet overtuigend, temeer u zelf aangaf dat er nog steeds een zeker risico bestond (NPO 2, p. 17). De vaststelling dat u Iran verliet met uw eigen paspoort terwijl u vreesde gezocht en gedood te worden, haalt de ernst van uw vrees voor de Iraanse autoriteiten finaal onderuit.

Wat betreft de vrees die u uitte om bij een terugkeer naar Iran door uw schoonfamilie vermoord te worden, dient vastgesteld te worden dat er een causaal verband bestaat tussen uw bekering tot het christendom en uw vrees voor uw schoonfamilie (NPO 2, p. 4). Aangezien geen geloof gehecht wordt aan uw bekering tot het christendom, is uw vrees om omwille van deze bekering aangevallen te worden door uw schoonfamilie, zonder voorwerp.

Ook wat betreft uw vrees dat de Iraanse autoriteiten uw dochter zullen arresteren om u op die manier onder druk te zetten, dient te worden vastgesteld dat er een causaal verband bestaat tussen uw bekering tot het christendom en uw vrees (NPO 2, p. 4). Aangezien geen geloof gehecht wordt aan uw bekering tot het christendom, is ook deze vrees zonder voorwerp. Bovendien gaf u zelf aan dat er geen concrete aanwijzingen zijn om te stellen dat de autoriteiten het op uw dochter zouden gemunt hebben (NPO 2, p. 20).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asieltrelaas. Aan de door u aangehaalde motieven om Iran te verlaten kan bijgevolg geen geloof gehecht worden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin kan er in hoofde van uw dochter tot een dergelijke vrees worden besloten.

De documenten die u neerlegde zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande vaststellingen ongedaan kunnen maken. Uw shenasnameh en uw karte melli staven enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor de identiteit van dochter A. (...) en van uw echtgenoot E.K. (...). Ook uw huwelijk met E.K. (...) staat hier niet ter discussie.

Dat u in Iran lesgeefster lichamelijke opvoeding was en dat u betrokken was bij de sportclub Arta wordt in deze beslissing niet betwist. De brieven die u neerlegde om uw deelname aan misvieringen en Bijbelstudie in Antwerpen en Mechelen te attesteren, impliceren niet dat er dient te worden uitgegaan

van een geloofwaardige bekering. Elke bekering dient aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Hetzelfde geldt voor de foto's van uw kerkgang en de screenshots van uw online activiteiten op Zoom. Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u hier in België christelijke geïnspireerde boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat het eerste van die berichten slechts van 8 augustus 2020 dateert. Dit terwijl u volgens uw verklaringen reeds sinds mei 2019 een kerk bezoekt in België (NPO 1, p. 11). De timing van uw activiteiten op Facebook, onderschrijft eens te meer het opportunistische karakter van uw bekering. Bovendien wijst niets erop dat uw Facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Gezien het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Hetzelfde geldt voor het profiel van uw echtgenoot. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen met een verhoogd risicoprofiel – u heeft dit echter, zoals hierboven werd beschreven, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Ook de documenten die u neerlegde in verband met uw gezondheidsklachten kunnen de hierboven vermelde conclusie niet ombuigen. Het wordt immers niet betwist dat u te kampen heeft met een hoge bloeddruk en nierproblemen, noch dat u stress gerelateerde klachten heeft. Hetzelfde geldt voor de documenten die u neerlegde om de medische problemen van uw echtgenoot te staven. Het feit dat u en uw echtgenoot in België bij een dokter in behandeling zijn, wordt verder niet in vraag gesteld. Medische/psychische problemen houden echter op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Ook de opmerkingen die u op 30 november 2020 overmaakte aan het Commissariaat-generaal naar aanleiding van het tweede persoonlijk onderhoud kunnen de bovenstaande beslissing niet veranderen. De rechtzetting aangaande het jaartal waarop u zichzelf als christen beschouwt en de maand waarin u voor het eerst naar de huiskerk zou gegaan zijn, volstaat immers niet om de volledige geloofwaardigheid van uw bekeringsproces te herstellen. De exacte overlijdensdatum van uw vader wordt in deze beslissing niet in vraag gesteld. Evenmin wordt er getwijfeld aan uw stelling dat u naar de moskee ging als iemand dood ging, en niet bij een uitvaartplechtigheid. Dat de broer van de schoonbroer van uw echtgenoot een martelaar was in de oorlog, wordt evenmin in vraag gesteld. Hetzelfde geldt voor de datum en uur van uw vertrek uit Iran. Dat u een film zag over de Heilige Maria voor u naar de universiteit ging en niet na het behalen van uw diploma, heeft geen invloed op de bovenstaande beslissing. Dat het louter uw collega's van de sportclub waren die hun deelneming bij u thuis betuigden en niet de moeder van S. (...), is evenmin relevant. De opmerking die u op 20 januari 2021 overmaakte aan het Commissariaat-generaal, kan bovenstaande beslissing evenmin beïnvloeden. De voornaam van uw schoonzus B.V. (...) is immers niet van belang voor de bovenstaande beslissing. De door u gemaakte opmerkingen, verbeteringen en toevoegingen kunnen bijgevolg geenszins de elementen waarop deze beslissing is gebaseerd in een ander daglicht plaatsen.

Aangaande uw verwijzing naar het UK Home Office rapport gepubliceerd in februari 2020 en naar een rapport van Human Rights Watch uit december 2020 (zie administratief dossier), dient te worden vastgesteld dat deze informatie de inhoud van de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, niet kan weerleggen. Nergens wordt in de betreffende rapporten geconcludeerd dat een opportunistische bekering tot het christendom bij een terugkeer naar Iran zou leiden tot een situatie die niet strookt met de inhoud van de informatie waarover het CGVS beschikt. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat men een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient immers in concreto te worden aangetoond. U blijft op dit punt echter in gebreke (cf. supra).

In het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot E.K. (...) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de:

"- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 48 T.E.M. 48/6 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN HET VERDRAG BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN VAN 28 JULI 1951 ("VLUCHTELINGENCONVENTIE")

- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT".

Verzoekster geeft aan dat de beslissing niet berust op zorgvuldig onderzoek vanwege verweerder en geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Vervolgens betoogt verzoekster:

"De verzoekende partij benadrukt vooreerst dat de aangehaalde bemerkingen in verband met hun bekering niet tot gevolg dient te hebben dat - ongeacht de vermeende tegenstrijdigheden tussen de verschillende interviews die verzoekster en haar echtgenoot hebben afgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Dienst Vreemdelingenzaken - hun oprechte bekering tot het christendom ernstig moet worden betwijfeld.

De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing in het feitenrelaas, doch niet onder het punt van de motivering, wordt benadrukt dat de verzoekende partij sinds 18 mei 2019 elke zondag naar de Perzischtalige kerk in Antwerpen gaat. Sinds 26 mei 2019 gaat de verzoekende partij tevens naar de kerk van Gods ambassade in Mechelen. Sinds juni 2019 volgt verzoekster ook wekelijks een bijbelstudie. Zij woont ook de misviering van de Sint Pieterskerk in Mechelen bij, die doorgaat in het Nederlands en het Engels. Verzoekster heeft een Facebookaccount waarop zij christelijke boodschappen post. Op die manier wil zij anderen overtuigen van hun geloof.

Hieruit blijkt het oprecht karakter van de verklaringen in verband met de geloofsovertuiging van de verzoekende partij. Ter aanvulling, wijst de verzoekende partij op de bijgevoegde en talrijke verklaringen onder stuk 3. Uit deze verklaringen blijkt dat de verzoekende partij langdurig betrokken is bij de kerk. Dit benadrukt het waarachtig karakter van de geloofsovertuiging van de verzoekende partij.

De verzoekende partij wijst erop dat dit dan ook geenszins strookt met de stelling van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat: "Bijgevolg maakt u evenmin aannemelijk dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving" (stuk 1, pagina 5). Het engagement van verzoekster, ook op sociale media, bewijst het tegendeel."

Waar in de bestreden beslissing een aantal tegenstrijdigheden worden opgeworpen tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenoot, doet verzoekster verder gelden:

"De verzoekende partij benadrukt evenwel dat hun verklaringen ook op verschillende punten overeenstemmen, doch deze gelijkenissen worden amper betrokken in de gemaakte beoordeling in de bestreden beslissing. De verzoekende partij verklaarde bovendien tijdens haar persoonlijk onderhoud wat telkens de reden vormde van de vermeende tegenstrijdigheid."

Tevens stelt verzoekster:

"De verzoekende partij werd zowel op 19 november 2020 als op 8 januari 2021 gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud. Ook voorafgaandelijk werden zij gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster en haar echtgenoot hebben derhalve talrijke (langdurige) interviews afgelegd, waarbij telkens een tolk aanwezig diende te zijn. Hierdoor kunnen er bijna onvermijdelijk fouten ontstaan in de verslaggeving over deze interviews. In tegenstelling tot het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hadden zij de gelegenheid om correcties te kunnen aanbrengen op de verslaggeving van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hiervan hebben zij dan ook gebruik gemaakt op zowel 30 november 2020 als op 20 januari 2021.

(...)

De verzoekende partij wijst erop dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die zij heeft afgelegd.

Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden zij niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Zij was volledig op zichzelf aangewezen. Verzoekster spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan de verzoekende partij vragen gesteld. Verzoekster gaf vervolgens een antwoord op de vragen die haar werden gesteld. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan verzoekster duidelijk gemaakt dat zij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoekster. Zij gaf haar medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

Verzoekster heeft gedaan wat haar gevraagd werd. Zij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande. Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoekster is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van hen met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien zij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan haar werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan hem om een handtekening te plaatsen. Van verzoekster wordt daarentegen verwacht dat zij (gewillig) haar medewerking verleent, waardoor zij haar handtekening plaatst als haar dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat zij overtuigd was dat haar bewoordingen correct werden genoteerd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden.

De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet).

Deze beslissing van het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is echter niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen aangezien - ten onrechte - de omstandigheden waarbinnen het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingen heeft plaatsgevonden niet in rekening werd genomen, terwijl dit de kern vormt van de reden waarom er een verschil is opgetreden met de genoteerde bewoordingen die werden genoteerd bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in vergelijking met de genoteerde bewoordingen door de (vermoedelijke) medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas."

Verzoekster vervolgt:

"De verzoekende partij wijst erop dat de mogelijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot, mede te wijten zijn aan het verschil met de betrokkenheid van beide personen bij de gebeurtenissen die zich afspeelden in Iran. Dit was immers niet gelijk voor beide, wel integendeel.

Het was immers verzoekster die in juli-augustus 2018 S.D. (...) leerde kennen in de sportclub Arta, waar verzoekster ook les gaf. S. (...) was de moeder van S. (...), één van de leerlingen van de sportclub. De echtgenoot van verzoekster was hierbij niet betrokken. Het is enkel verzoekster die haar ontmoette in de sportclub (waarvan verzoekster verschillende bewijzen overmaakte van haar participatie binnen de sportclub). Zij vertelde tijdens een gesprek met haar dat haar God de "God van de liefde" was, waaruit zij een vermoeden puurde dat ze behoorde tot het christendom.

Verzoeker had reeds eerder gesproken over het christendom met haar schoonzus, mevr. B.V. (...) (de echtgenoot van haar broer K. (...)). Zij verblijft in België. Hierdoor was neigde zij steeds meer naar het christendom, nadat zij ook een zeer positieve indruk (ervaring) had overgehouden van S.D. (...). Zij sprak hier nadien ook over met S.D. (...) zelf, hetgeen opnieuw gebeurde zonder dat haar echtgenoot aanwezig was.

Een belangrijk punt vormde de operatie van haar echtgenoot. Bij de heer K. (...) was eerder een stent geplaatst, maar hij diende geopereerd te worden nadat een ontsteking werd vastgesteld. De ernst van deze ingreep kan niet worden betwijfeld. Er was een kans dat de heer K. (...) de operatie niet zou

overleven S.D. (...) vertelde aan verzoekster dat ze aan Jezus Christus had gevraagd om hen rust te geven en beloofde dat God haar zou helpen. Opnieuw was dit enkel tegen verzoekster dat zij sprak. De operatie liep goed af.

Verzoekster raakte hierdoor steeds meer geïnteresseerd in het christendom door S.D. (...) (en ook de eerdere gesprekken met haar schoonzus). Hierdoor kwam zij uiteindelijk ook in de huiskerk terecht. Verzoekster gaf aan hoe goed zij zich voelde binnen de kerk. Zij voelde zich als herboren. Zij participeerde daarom actief, waardoor voor haar het reddingsgebed werd voorgelezen. Zij ging daarom in totaal zes keren naar de huiskerk in Iran.

Voor haar echtgenoot lag dit volledig anders. Hij maakte deze gebeurtenissen niet zelf mee en raakte pas nadien overtuigd van het christendom. Het "pad" van hun bekering is dus fundamenteel verschillend, waardoor zij dit beide vanuit hun eigen perspectief hebben toegelicht.

Er is hierdoor geen sprake van een ongebruikelijke snelle gang van zaken. De specifieke situatie van de verzoekende partij spreekt dit tegen. Verzoekster vertoont bovendien een belangrijke kwetsbaarheid (stuk 4). Zij is hierom ook in therapeutische begeleiding voor diverse psychische moeilijkheden, waaronder slaapproblemen, depressieve en stressgerelateerde klachten, verwerkingsmoeilijkheden. Er vonden reeds verschillende gesprekken plaats. De begeleiding is nog lopende."

Verzoekster concludeert op basis van het voorgaande:

"Omwille van bovenvermelde redenen, is verzoeker het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd. Minstens dient er bijkomend onderzoek te worden gevoerd naar de situatie van verzoeker bij een terugkeer naar Kameroen.

In ondergeschikte orde, wijst verzoeker erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus haar ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Volgens verzoeker zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Iran louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Iran in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoekster. De individuele situatie van verzoeker maakt haar zeer kwetsbaar. Verzoekster brengt hiertoe bovenvermelde elementen in herinnering, in het bijzonder haar bekering.

Verzoekster vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming."

2.2. Verzoekster vraagt op grond van het voorgaande:

"In hoofdde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden.

In subsidiaire orde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel de subsidiaire bescherming toe te willen kennen."

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3. Bundeling getuigenverklaringen.

4. Attest Concierte dd. 26.02.2021".

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Evenmin werkt verzoekster uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft zij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus verder integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt voorts in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoekster laat uitschijnen in het verzoekschrift, kan in het kader van het voorgaande worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen.

3.4. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat aan de in hoofde van verzoekster vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de medisch attesten die u neerlegde blijkt immers dat u lijdt aan slaapproblemen, depressie en stressgerelateerde klachten. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u ook aan dat u last heeft van hoge bloeddruk, slecht functionerende nieren en hartkloppingen (Notities persoonlijk onderhoud 1, d.d. 19 november 2020 (NPO 1), p. 5 en p. 21). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werden er voldoende pauzes ingelast tijdens elk persoonlijk onderhoud. Ook werd u erop gewezen dat u bijkomende pauze kon krijgen als u daar nood aan zou hebben (NPO 1, p. 21 en NPO 2, d.d. 8 januari 2021, p. 2). Daarnaast werd u herhaaldelijk gevraagd of u in staat was het persoonlijk onderhoud verder te zetten, waarop u telkens bevestigend antwoorde (NPO 1, p. 5 en p.21). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u tijdens beide onderhouds uw asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ten onrechte tracht zij, waar zij andermaal verwijst naar haar slaapproblemen, depressie en stress gerelateerde klachten, alsmede naar verwerkingsmoeilijkheden, immers te laten uitschijnen dat zij ten gevolge van deze problemen en klachten niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende onderhouds te volbrengen en om haar asielaanvraag daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Noch uit de reeds eerder door verzoekster neergelegde attesten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, noch uit het nieuwe attest zoals bij het verzoekschrift gevoegd, blijkt immers dat verzoeksters psychische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze haar ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. In deze attesten wordt slechts, dit op bijzonder algemene wijze, verwezen naar verzoeksters voormelde klachten. Nergens blijkt daarbij dat of op welke wijze deze nader zouden zijn onderzocht of vastgesteld. Evenmin wordt in deze attesten ook maar enige uitspraak gedaan over de precieze aard en de ernst van verzoeksters psychologische problemen, over de (mogelijke) invloed op haar dagdagelijkse functioneren en over de mate waarin en de manier waarop deze een invloed zouden kunnen hebben (gehad) op het verloop van haar procedure internationale bescherming. Meer in het bijzonder wordt nergens in deze attesten enige melding gemaakt van een aantasting van verzoeksters geheugen en/of haar cognitieve vermogens die het voor haar zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en

gebeurtenissen op een correct wijze mee te delen. Aldus wordt in de neergelegde attesten nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoekster een deelname in haren hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij vergenoegt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar voormelde klachten en de hieruit voortvloeiende, volgens haar belangrijke, kwetsbaarheid. Zij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde probleem van invloed zou zijn geweest op haar gezegden; laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekster kan te dezen bezwaarlijk volstaan met haar voormelde, algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen.

Verzoekster gaat met deze algemene beweringen bovendien volledig voorbij en doet hiermee op generlei wijze afbreuk aan de terechte vaststellingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, dat zij herhaald en duidelijk aangaf dat zij in staat was om het persoonlijk onderhoud verder te zetten en dat uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt dat zij in staat was om tijdens deze beide onderhouden haar relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad treedt verweerder hierin bij. Uit de stukken in het administratief dossier, waaronder de verklaring van de DVZ, de vragenlijst van het CGVS en de notities van de persoonlijke onderhouden bij het CGVS, blijkt genoegzaam dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen (ernstige) psychische problemen in hoofde van verzoekster worden afgeleid. Uit deze stukken kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster kennelijk geen bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor en het invullen van de vragenlijst bij de DVZ, nu noch verzoekster, noch de advocaten die haar bijstonden gedurende haar respectieve onderhouden bij het CGVS enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van de persoonlijk onderhouden en nu geen van hen aldaar aanhaalde dat van verzoekster, al dan niet omwille van de voormelde klachten, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Verzoekster gaf gedurende haar beide persoonlijke onderhouden bij het CGVS daarenboven expliciet aan zich goed te voelen (administratief dossier, notities van verzoeksters eerste en tweede persoonlijk onderhoud, p.2). Daarenboven vroeg en ontving verzoekster een kopie van de notities van de persoonlijke onderhouden, maakte zij weliswaar een opmerking over aan het CGVS doch formuleerde zij daarbij geen opmerkingen in de voormelde zin ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet dat verzoekster benevens voor wat de door haar geformuleerde opmerkingen betreft wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, zodat verzoekster heden bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat deze inhoud (mogelijks) zou zijn gekleurd door haar hoger aangehaalde, psychologische klachten.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

In zoverre verzoekster daarnaast zou trachten te laten uitschijnen dat de neergelegde psychologische attesten zouden volstaan om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werd geïsoleerd en vervolgd, dient te worden opgemerkt dat dergelijke medische attesten op zich geenszins kunnen volstaan om aan te tonen dat verzoeksters verklaringen zouden berusten op de waarheid. Vooreerst werden de attesten in kwestie niet opgesteld door een psychiater doch door een psycholoog. Verder blijkt dat in de betreffende attesten nergens concreet uitspraak wordt gedaan over (de waarschijnlijkheid van) enig causaal verband tussen verzoeksters verklaarde symptomen en de concrete, door haar aangevoerde asielmotieven. Hierin wordt immers slechts opgemerkt dat verzoeksters zou lijden aan een aantal klachten en wordt op algemene wijze aangegeven dat het doorheen de gesprekken steeds duidelijker zou zijn geworden *“dat zowel de huidige situatie als het verleden een grote impact op haar hebben”*. Verder blijkt uit de inhoud van de neergelegde attesten duidelijk dat deze louter is gebaseerd op de verklaringen van verzoekster doorheen de gesprekken die zij had met de opsteller van deze attesten. Dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat medische attesten geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen

verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een (medisch) attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoeksters psychische problemen, de overige medische problemen van verzoekster en de medische problemen van verzoeksters echtgenoot, dewelke verzoekster benevens de reeds hoger besproken attesten staft aan de hand van de overige in de map 'documenten' in het administratief dossier opgenomen medische attesten, nog worden opgemerkt dat verzoekster geheel niet aannemelijk maakt dat deze problemen in haren hoofd en/of in hoofd van haar echtgenoot op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat verzoekster en haar echtgenoot zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift poneert dat er bijkomend onderzoek zou dienen te worden gevoerd naar *"de situatie van verzoeker bij een terugkeer naar Kameroen"*, kan in dit kader alvast worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien hoe zulks, gelet op de verklaarde Iraanse nationaliteit en herkomst van verzoekster en haar echtgenoot, te dezen dienstig zou kunnen zijn. Bijgevolg dient te worden aangenomen dat deze passage in het verzoekschrift werd opgenomen ten gevolge van onzorgvuldig kopieer- en plakwerk vanwege verzoeksters advocaat en wordt deze verder buiten beschouwing gelaten.

3.6. Verzoekster stelt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land omdat zij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Van verzoekster kan, als verzoekster om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, in dit kader verwacht worden dat zij kan uiteenzetten om welke redenen en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In zoverre verzoekster laat uitschijnen dat in het licht van het voorgaande aan haar verklaring bij de DVZ en deze van haar echtgenoot en aan de aldaar ingevulde vragenlijsten geen of slechts een relatieve bewijswaarde zou kunnen of mogen worden gehecht omdat zij aldaar niet werden bijgestaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon, omdat zij er werden bijgestaan door en afhankelijk waren van een tolk en de ambtenaar van de DVZ, omdat zij er kort moesten zijn, omdat er geen controle is op de

manier waarop hun gesprek bij de DVZ verliep en omdat niet gecontroleerd kon worden of hun verklaringen aldaar aan hen werden voorgelezen en in welke omstandigheden zij er hun handtekening onder plaatsten, en waar zij op algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte wijze voorhoudt dat deze omstandigheden van hun gehoren bij de DVZ ten grondslag zouden liggen van de vastgestelde verschillen tussen hun respectieve verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS, dient daarbij vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster in dit betoog hoegenaamd niet kan worden gevolgd. In zoverre verzoekster erop wijst dat zijzelf en haar echtgenoot tijdens het afleggen van hun verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ niet werden bijgestaan door een advocaat of vertrouwenspersoon, kan vooreerst worden opgemerkt dat het hun taak is om hun verdediging op een alerte en diligente wijze te regelen en om zich, zo zij dit wensen, te verzekeren van de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat verzoekster en/of haar echtgenoot zouden hebben verzocht om bij de DVZ te worden bijgestaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon. Evenmin blijkt hieruit dat één van hen – al dan niet omwille van de aanwezigheid van een advocaat of vertrouwenspersoon – bezwaar zou hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ. Verder verklaarden zowel verzoekster als haar echtgenoot de tolk die hen bijstond bij de DVZ goed te begrijpen en gaven zij aan geen bezwaar te hebben tegen deze tolk. Tevens gaven zij aan dat zij het steeds zouden melden indien zich problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van deze tolk (administratief dossier, verklaring betreffende procedure verzoekster en haar echtgenoot). Zij deden zulks bij de DVZ echter niet. De verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot werden bij de DVZ, dit in tegenstelling met wat verzoekster laat uitschijnen, daarenboven weldegelijk aan hen voorgelezen. Hierna ondertekenden zij zowel de vragenlijst als de verklaring van de DVZ uitdrukkelijk voor akkoord. Hiermee gaven zij aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Voorts ontvingen verzoekster en haar echtgenoot een kopie van de vragenlijst en maakten zij hierover geen opmerkingen over aan verweerder. Daarenboven maakten verzoekster en haar echtgenoot bij het CGVS, gevraagd of zij opmerkingen hadden over hun eerste interview bij de DVZ, geen noemenswaardige melding van problemen bij de DVZ en kan uit hun verklaringen worden afgeleid dat het gehoor aldaar goed was verlopen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p.3; notities van het eerste persoonlijk onderhoud van verzoekster, p.3-5). Dat verzoekster, na te zijn geconfronteerd met een aantal vaststellingen, hierop heden plots terugkomt, is derhalve niet ernstig. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster niet preciseert of concretiseert waar of op welke wijze dit alles van invloed zou zijn geweest op de vertaling en het neerschrijven van haar gezegden en deze van haar echtgenoot bij de DVZ. Evenmin toont verzoekster concreet aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

In zoverre verzoekster daarnaast op algemene en hypothetische wijze poneert dat er door de aanwezigheid van een tolk gedurende hun verschillende (lange) interviews *“bijna onvermijdelijk fouten”* kunnen ontstaan *“in de verslaggeving over deze interviews”* en op deze wijze zou trachten te laten uitschijnen dat zich tijdens haar persoonlijke onderhouden en dat van haar echtgenoot bij het CGVS vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan, dient te worden opgemerkt dat zij ook in dit betoog in het geheel niet kan worden gevolgd. Zowel aan verzoekster als aan haar echtgenoot werd bij het CGVS steeds gevraagd of zij de tolk begrepen en er werd hen verduidelijkt dat zij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – dienden te melden. Zij gaven beide aan de tolk goed te begrijpen en maakten geen melding van problemen inzake de vertaling of communicatie. Bovendien gaven zij aan het einde van hun respectieve persoonlijke onderhouden beide duidelijk aan dat zij de tolk en alle vragen goed hadden begrepen (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud van verzoekster, p.1-3, 23; notities van het tweede persoonlijk onderhoud van verzoekster, p.1-2, 20; notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p.1-3, 19). Bovendien blijkt uit de notities van de persoonlijke onderhouden dat deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid. Verzoekster laat ook in deze daarenboven na om ook maar enigszins te preciseren of concretiseren waar of op welke wijze de beweerde en hypothetisch geformuleerde problemen van invloed zouden zijn geweest op de weergave en het neerschrijven van haar gezegden en deze van haar echtgenoot bij het CGVS. Bovendien toont verzoekster niet concreet aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing. Het voorgaande klemmt nog des te meer nu zowel verzoekster, zoals reeds hoger bleek, als haar echtgenoot een kopie van de notities van hun respectieve persoonlijke onderhouden opvroegen en ontvingen. Zij maakten hierover vervolgens opmerkingen over aan het CGVS. Verzoekster erkent in het voorliggende verzoekschrift dan ook dat zijzelf en haar echtgenoot de gelegenheid hadden *“om correcties te kunnen aanbrengen op de verslaggeving van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, alsmede dat zij van deze gelegenheid ook gebruik hebben gemaakt. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5quater, § 3 van de

Vreemdelingenwet dat verzoekster en haar echtgenoot benevens voor wat de door hen geformuleerde opmerkingen betreft worden geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van de persoonlijke onderhoud, zodat verzoekster heden bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat deze inhoud (mogelijks) zou zijn aangetast door problemen inzake de vertaling of communicatie.

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij op algemene wijze tracht te doen gelden *“dat de mogelijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot, mede te wijten zijn aan het verschil met de betrokkenheid van beide personen bij de gebeurtenissen die zich afspeelden in Iran”*. Gezien de belangrijke en zelfs cruciale rol die zij zouden hebben gespeeld in elkaars bekeringsproces, is het namelijk totaal niet aannemelijk dat verzoekster en haar echtgenoot het in de loop van hun bekeringstraject niet terdege met elkaar zouden hebben gehad over hun bekering en de hiermee gepaard gaande problemen. Nog minder aannemelijk is het bovendien dat zij het hierover niet zouden hebben gehad na aankomst in België en in het kader van en met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming. Gezien verzoekster en haar echtgenoot hun land en regio van herkomst beide zouden hebben verlaten omwille van een bekering, op grond van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien zij beide een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien zij zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven, mocht immers redelijkerwijze van hen worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun bekering en hun gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen dienaangaande. Derhalve was het geenszins onredelijk om van hen te verwachten dat zij de nodige toelichting konden geven inzake elkanders bekering, de rol van onder andere S.D. in deze bekering en hun gemeenschappelijke problemen en asielmotieven indien hun verklaringen dienaangaande met de werkelijkheid overeenstemden. Hoe dan ook biedt verzoekster met haar voormelde betoog op generlei wijze een verklaring voor de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen inzake de onderlinge tegenstrijdigheden binnen zowel haar eigen verklaringen als deze van haar echtgenoot, noch inzake de overige, inzake haar vermeende bekering en deze van haar echtgenoot, inzake de aangevoerde, concrete asielmotieven en inzake hun religieuze activiteiten in België en op de sociale media gedane vaststellingen.

Verzoekster kan aan de inhoud van de bestreden beslissing verder in het geheel geen afbreuk doen en gaat aan deze inhoud eenvoudigweg voorbij door boudweg en op algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte wijze te poneren dat de aangehaalde tegenstrijdigheden telkens zouden zijn verklaard tijdens haar persoonlijke onderhoud.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing omtrent de voorgehouden bekering van verzoekster en haar echtgenoot vooreerst geheel terecht gemotiveerd:

“Vooreerst dienen wat betreft de bekering tot het christendom van u en uw echtgenoot enkele belangrijke tegenstrijdigheden te worden vastgesteld tussen jullie verklaringen tijdens jullie persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en de verklaringen die jullie aflegden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw echtgenoot zich pas bekeerde tot het christendom op 8 februari 2020 (NPO 2, p. 19). Uw echtgenoot stelde in dit verband dat hij overtuigd werd doordat hij een mirakel zag eind december 2019, dat het reddingsgebed hem werd voorgelezen op 8 februari 2020 en dat hij die dag nooit zou vergeten (NPO E.K. (...), d.d. 20 november 2020, p. 4 en p. 15). Op de DVZ verklaarde uw echtgenoot in augustus 2020 echter – een half jaar nadat het reddingsgebed aan hem zou voorgelezen zijn - dat hij de religie nog aan het bestuderen was en dat hij nog niet volledig overtuigd was om te bekeren (Vragenlijst CGVS EK, d.d. 5 augustus 2020, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerde, beweerde uw echtgenoot dat dergelijke vragen niet aan hem gesteld werden bij de DVZ (NPO EK, p. 17). Deze uitleg is evenwel geen afdoende verschooning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, daar uw echtgenoot spontaan deze informatie meedeelde bij de DVZ. Dit geldt des te meer daar de verklaring op de DVZ na afloop aan uw echtgenoot werd voorgelezen en dat hij deze ook voor akkoord ondertekende. Bij de registratie van zijn persoonsgegevens op de Dienst Vreemdelingenzaken, die in mei 2019 plaatsvond, verklaarde uw echtgenoot dan weer dat hij zich reeds twee maanden voordien tot het protestantisme bekeerd had vanuit de islam. Bovendien liet hij bij deze gelegenheid optekenen dat hij zich samen met u had bekeerd tot deze religie (Verklaring DVZ EK, d.d. 22 mei 2019, p. 6 en p. 7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, ontkende uw echtgenoot op de DVZ gezegd te hebben dat hij bekeerd was tot het christendom (NPO EK, p. 17). Het loutere ontkennen van de eerdere verklaringen volstaat echter niet om de hierboven vermelde tegenstrijdigheden te verklaren. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat ook uw eigen verklaringen op dit punt in strijd zijn

met de verklaringen van uw echtgenoot. U verklaarde bij de registratie van uw persoonsgegevens op de DVZ dat uw echtgenoot protestant was en dat hij zich in België vanuit de islam tot het protestantisme bekeerd had (Verklaring DVZ, d.d. 22 mei 2019, p. 7). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS kon u zich niet herinneren wanneer die bekering had plaatsgevonden. Verder dan dat het een paar maanden geleden was, kwam u niet (NPO 1, p. 13). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u plots dat uw echtgenoot zich op 8 februari 2020 bekeerde tot het christendom (NPO 1, p. 16). U slaagde er echter niet in om op een geloofwaardige manier uit te leggen waarom u op de DVZ had gezegd dat uw echtgenoot bekeerd was tot het protestantisme, terwijl dit toen niet het geval was. Meermaals naar een verklaring voor deze uiteenlopende beweringen gevraagd, kwam u immers niet verder dan, de vraag ontwijkend, te herhalen dat uw echtgenoot pas in België bekeerd is en dat u bij DVZ gevraagd werd tot welke stroming u zich bekeerde, waarop u protestantisme antwoordde (NPO 2, p. 19). De wisselende en onderling tegenstrijdige verklaringen die u en uw echtgenoot aflegden wat betreft het moment van zijn bekering tot het christendom, halen de geloofwaardigheid ervan compleet onderuit. Hierdoor komt ook de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen ernstig op de helling te staan.

Een tweede belangrijke tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die u en uw echtgenoot lieten optekenen tijdens jullie persoonlijk onderhoud op het CGVS en de verklaringen die jullie aflegden bij de DVZ, betreft uw eigen bekering tot het christendom. U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u voor uw vertrek uit Iran meermaals met uw echtgenoot over het christendom had gesproken. U had uw echtgenoot verteld dat een vrouw die u kende via de sportclub waar u les gaf u naar de huiskerk had meegenomen. U vertelde uw echtgenoot ook dat u overtuigd werd voor het christendom te kiezen nadat u voor hem bad tot Christus en hij vervolgens een hartoperatie overleefde (NPO 1, p. 13 en NPO 2, p. 14, p.15 en p. 19). Uw echtgenoot legde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gelijklopende verklaringen af. Hij stelde dat u hem in Iran had verteld dat u voor het christendom had gekozen en dat u hem had verteld dat u tot de religie geïntroduceerd werd door een vrouw op de sportclub waar u werkte (NPO EK, p. 12 en p. 13). Toen hem op de DVZ gevraagd werd of hij op de hoogte was van uw bekering, verklaarde uw echtgenoot echter niet te weten hoe u kennis gemaakt had met de religie. Hij voegde hier aan toe om die reden liever niets te willen zeggen dat niet correct is (vragenlijst CGVS EK, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende uw echtgenoot tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat deze vraag op de DVZ aan hem gesteld was. Bovendien ontkende hij ook op de DVZ gezegd te hebben dat hij niet wist op welke manier u bekeerd was tot het christendom (NPO EK, p. 17). Het loutere ontkennen van de eerdere verklaringen, volstaat echter niet om de hierboven vermelde tegenstrijdigheid te verklaren. Toen uzelf tijdens uw onderhoud op het CGVS geconfronteerd werd met de hierboven vermelde tegenstrijdigheid, stelde u dat uw echtgenoot destijds geen boodschap had aan wat u hem vertelde omdat hij het te druk had met u te wijzen op de mogelijke gevaren van uw bekering (NPO 2, p. 19). Ook deze verklaring kan echter niet gevolgd worden. Zij is immers strijdig met de verklaring van uw echtgenoot tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, waaruit duidelijk blijkt dat hij in Iran wel degelijk begrepen had op welke manier u in contact was gekomen met het christendom (cf. supra). U voegde hier aan toe dat uw echtgenoot onwel was tijdens het interview bij de DVZ (NPO 2, p. 19). Deze uitleg kan evenmin worden weerhouden. Toen uw echtgenoot aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of hij opmerkingen had over het gesprek op de DVZ, maakte hij immers geen gewag van mogelijke problemen (NPO EK, p. 3). De vaststelling dat uw echtgenoot op de DVZ niet wist op welke manier u in aanraking was gekomen met het christendom terwijl hij daar volgens jullie beider latere verklaringen wel degelijk van op de hoogte was, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van het door u vertelde bekeringsproces in Iran.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze onverminderd overeind en worden deze door de Raad overgenomen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Uw verklaringen over uw bekeringsproces zijn echter ontoereikend.

Zo legde u weinig coherente verklaringen af over de manier waarop u via S.D. (...) met het christendom in contact kwam. In eerste instantie stelde u dat S. (...) reeds voor het overlijden van uw vader aan u vertelde over Jezus Christus, en dus voor uw vertrek naar het noorden van Iran (NPO 1, p. 18). Bij het tweede onderhoud op het CGVS, beweerde u dan weer dat u voor uw vertrek naar het noorden van Iran niet wist wie de God van liefde was over wie S. (...) met u had gepraat. U verklaarde dat u op dat moment dacht S. (...) het had over dezelfde God als die van u. De God waar u zelf in geloofde was immers ook de God van liefde en compassie. Het was pas bij uw terugkomst dat S. (...) voor het eerst met u sprak over Christus (NPO 2, p. 8). Deze verklaringen staan evenwel in fel contrast met uw eerdere beweringen. Toen u vervolgens werd gevraagd waarom u tijdens uw verblijf in het noorden van Iran aan uw schoonzus B.V. (...) vragen stelde over het christendom - u wist op dat moment immers

helemaal nog niet dat S. (...) christen was - veranderde u plots uw verklaringen. U stelde nu dat u tot op zekere hoogte had geraden dat S. (...) christen was omdat ze in het christendom zeggen dat God liefde is (NPO 2, p. 9 en p. 10). Dit houdt echter weinig steek. U had immers net verklaard dat u voor uw vertrek dacht dat S. (...) in dezelfde God geloofde als uzelf (cf. supra). Bovendien kon u niet op een geloofwaardige manier verklaren hoe u wist dat de God van het christendom de God van liefde was. Hiernaar gevraagd, verwees u naar een film over het christendom die u eerder had gezien (NPO 2, p. 10). Dat u na het bekijken van deze film zou geweten hebben dat de God van het christendom de God van liefde was, strookt echter niet met uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. Toen stelde u immers dat u na het bekijken van deze film niet wist dat Jezus Christus de God van het christendom was. U stelde dat de film louter de visie van islam op het christendom weergaf, die verkeerd was, en u had na het bekijken van die film ook geen bijkomende informatie over het christendom opgezocht (NPO 1, p. 17). Uw weinig coherente verklaringen over de manier waarop u via S. (...) in contact kwam met het christendom, ondermijnen de geloofwaardigheid ervan."

Verzoekster slaagt er, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Door eenvoudigweg te herhalen en te bevestigen dat zij voorafgaand aan het gesprek met haar schoonzus vermoedde dat S. christen was, aan te geven dat zij ook eerder reeds sprak met haar schoonzus en te verklaren dat zij nadien opnieuw sprak met S., biedt verzoekster namelijk op generlei wijze een verklaring voor en doet zij geenszins afbreuk aan de voormelde, vastgestelde incoherenties in haar verklaringen omtrent de wijze waarop zij, via S. en het bekijken van een film, in contact zou zijn gekomen met het christendom.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Daarnaast is het ook hoogst bevreemdend dat uw echtgenoot tijdens zijn gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken de naam niet bleek te kennen van S.D. (...), de vrouw die u tot het christendom introduceerde (vragenlijst CGVS EK, vraag 3.5). Niet alleen was S. (...) de aanleiding voor uw bekering tot het christendom, uw besluit om Iran te verlaten was ook louter gebaseerd op S. (...)’s getuigenis dat de priester van uw huiskerk gearresteerd werd. Bovendien bracht u na uw vlucht vanuit Ahwaz naar Bandar-e Anzali 45 dagen door op een onderduikadres samen met uw echtgenoot. Er kan dan ook verwacht worden dat in deze periode, waarin jullie leven op drastische wijze dienden om te gooien ten gevolge van een waarschuwing van deze persoon, de naam van S.D. (...) herhaaldelijk gevallen zou zijn. Hiermee geconfronteerd, verklaarde uw echtgenoot dat hij in die periode onder zware psychologische druk stond en dat u steevast naar S. (...) verwees als S. (...)’s moeder (NPO EK, p. 13). Uzelf verklaarde in dit verband dat uw echtgenoot het te druk had met boos te zijn om naar S. (...)’s naam te vragen (NPO 2, p. 15). Gezien de cruciale rol die S.D. (...) volgens uw verklaringen heeft gespeeld in jullie leven, volstaat deze uitleg allerminst om te verklaren waarom uw echtgenoot S. (...)’s naam niet kende. Het was immers net omwille van wat er tussen u en S. (...) was gebeurd dat uw echtgenoot zo kwaad was. De vaststelling dat uw echtgenoot de naam van S.D. (...) op de DVZ niet kende, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw bewering door haar tot het protestantisme te zijn bekeerd."

Verzoekster voert, de reeds hoger gedane vaststellingen mede in acht genomen, niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de voormelde, pertinente en terechte motieven. Derhalve blijven deze onverminderd gelden.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS bijzonder weinig kon vertellen over uw vriendschapsrelatie met S.D. (...). U wist niet op welke manier S. (...) zelf tot het christendom was bekeerd, u wist niet sinds wanneer S. (...) de huiskerk reeds bezocht en u wist ook niet of S. (...) reeds andere mensen bij de huiskerk had geïntroduceerd (NPO 2, p. 12). Uw onwetendheid op dit vlak is opmerkelijk. Het bezoeken van een huiskerk in Iran kon volgens u immers de doodstraf tot gevolg hebben (NPO 2, p. 13). Er kan dan ook verwacht worden dat u bij S. (...) naar deze zaken zou hebben geïnformeerd, wat u echter naliet (NPO 2, p. 12). Dat u amper iets over S. (...)’s eigen bekering of haar bekeringsdrang kan vertellen en dat u haar ook nooit naar deze zaken hebt gevraagd, haalt de geloofwaardigheid van uw bewering door haar tot het christendom bekeerd te zijn verder onderuit."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Gelet op de cruciale rol die S. in haar bekeringsproces zou hebben gespeeld en in acht genomen de gesprekken die zij samen zouden hebben gehad, kon worden verwacht dat verzoekster de nodige interesse zou hebben getoond in, zich terdege zou hebben geïnformeerd omtrent en het samen met S. zou hebben gehad over het bekeringsproces en de religieuze activiteiten van deze persoon. Dat zij dienaangaande een dusdanig verregaand gebrek aan kennis tentoonspreidde, doet aldus ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar eigen, voorgehouden bekering.

Verzoekster voert blijkens een lezing van het verzoekschrift daarenboven niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de volgende, in de bestreden beslissing opgenomen motieven:

“Verder is het weinig plausibel dat S. (...) u bij uw eerste deelname aan de huiskerk niet op voorhand zou ingelicht hebben dat de bijeenkomst die u op het punt stond te bezoeken een huiskerk betrof (NPO, p. 13). Door niet op voorhand te peilen naar uw mening over dit onderwerp, stelde S. (...) immers zowel zichzelf als de andere leden van de andere huiskerk bloot aan een mogelijk risico (cf. supra). Uw verklaring dat S. (...) zich misschien zorgen maakte over de reactie van uw echtgenoot of misschien schrik had dat uw echtgenoot u zou verbieden om een huiskerk te bezoeken, houdt geen steek (NPO 2, p. 13). Door u mee te nemen onthulde S. (...) immers de locatie van de huiskerk, waardoor ze zich aan een nog veel groter risico blootstelde indien uw echtgenoot niet akkoord zou gaan. Bovendien bestond het risico dat u uw echtgenoot zou inlichten over de huiskerk nog steeds nadat u de huiskerk bezocht, wat u overigens ook effectief deed (NPO 2, p. 13). In dit licht is het evenzeer bijzonder frappant dat u met S. (...) nooit de risico's besproken heeft die jullie activiteiten met zich meebrachten (ibidem). Gelet op de ernst van de mogelijke consequenties, kan immers logischerwijze verwacht worden dat u deze zaken zou bespreken. Bovendien is het gelet op deze Iraanse context allerm minst overtuigend dat u op het moment dat u beseftte dat u deelnam aan de activiteiten van een huiskerk, waarvoor u de doodstraf zou kunnen krijgen, terwijl u hier op voorhand geen enkel idee van had, hierdoor totaal niet overstuur geraakte en van bij uw eerste deelname aan de huiskerk louter overspoeld was door positieve emoties (ibidem). De weinig plausibele, bevreemdende en onderling weinig coherente verklaringen die u en uw echtgenoot aflegden over de manier waarop u via S.D. (...) in het christendom geïnteresseerd raakte en bij de huiskerk betrokken raakte, ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw bekeringstraject.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet concreet aanvecht of betwist, onverminderd overeind.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Verder roept ook de snelheid waarmee u zich heeft bekeerd tot een andere godsdienst, ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis in een mensenleven. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat u, die zich reeds op uw achttiende van de islam had afgekeerd, aan het einde van mordad 1397 (midden augustus 2018) voor het eerst over het christendom hoorde praten en reeds enkele maanden later op 4 azar 1397 (25 november 2018) besloot om uw hart aan Jezus te geven, is dan ook weinig geloofwaardig. U verklaarde in dit verband dat de plotse genezing van uw echtgenoot – een genezing die u overigens niet met documenten attesteerde – een belangrijke rol speelde in uw bekeringsproces. Deze uitleg volstaat echter niet om de snelheid van uw bekeringsproces te verklaren. Uw echtgenoot had immers ook in het verleden reeds succesvolle operaties ondergaan (NPO 2, p. 7, zie ook informatie administratief dossier). Gevraagd waarom u ondanks het risico toch besloot om een huiskerk te bezoeken, stelde u dat Christus u had uitgekozen. Daardoor voelde u zich veilig bij Hem (NPO 2, p. 17). Ook deze uitleg kan echter maar moeilijk overtuigen. U gaf immers zelf aan dat u in de periode van uw eerste huiskerkbezoek weinig wist over het christendom. U beschouwde zichzelf als een nieuweling en u bezocht de huiskerk vooral omdat u meer over het christendom wilde leren (NPO 2, p. 12 en p. 15). Dat u ondanks uw gebrekkige kennis van uw nieuwe geloof reeds bij het tweede huiskerkbezoek vroeg om het reddingsgebed te laten voorlezen en dat u zich op dat moment reeds in uw hart als christen beschouwde, wijst niet op een waarachtige bekering maar eerder op achterliggende bedoelingen (NPO 2, p. 16).”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij beperkt zich er in wezen immers toe haar eerder afgelegde verklaringen te herhalen en eenvoudigweg te ontkennen dat er sprake zou zijn van een ongebruikelijk snelle gang van zaken. Hiermee doet zij geenszins afbreuk aan de voormelde motieven. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het door verzoekster geschetste verloop van haar bekeringsproces onaannemelijk snel is en dat verzoekster niet kon verklaren waarom zij ondanks het risico toch een huiskerk besloot te bezoeken.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende interesse in het christendom en beslissing om zich tot deze religie te bekeren in Iran. Derhalve kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid en die verzoekster en haar echtgenoot ertoe zouden hebben aangezet hun land van herkomst te verlaten.

Omtrent deze vermeende problemen, wordt in de bestreden beslissing bovendien met recht gemotiveerd:

"Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u en uw echtgenoot onderling tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen aflegden wat betreft de problemen die jullie naar aanleiding van uw bekering tot het christendom ondervonden in Iran.

Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat S. (...) persoonlijk naar de sportclub was gekomen om te vertellen dat de priester van uw huiskerk was gearresteerd (NPO 1, p. 15). Uw echtgenoot bevestigde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u dit op deze manier aan hem had verteld (NPO EK, p. 11 en p. 16). Tijdens het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde uw echtgenoot echter niet dat uw vriendin (S. (...)) u had gebeld om u te verwittigen dat de priester was gearresteerd – en dus niet dat zij persoonlijk naar de sportclub kwam (vragenlijst CGVS EK, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende uw echtgenoot dat het zo gegaans was en dat hij dit op de DVZ op die manier gezegd had (NPO EK, p. 16). Een louter vasthouden aan één versie van de feiten volstaat echter niet om de hierboven vermelde tegenstrijdigheid te verklaren.

Verder verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw schoonmoeder twee of drie maanden na uw aankomst in België aan uw echtgenoot verteld had dat er na uw vertrek uit Iran twee personen bij haar thuis naar u op zoek gekomen waren (NPO 1, p. 4). Uw echtgenoot stelde in dit verband dat twee personen eind esfand 1397 (maart 2019) langsgekomen waren bij zijn moeder. Uw schoonmoeder had dit aan hem verteld in de vierde of de vijfde maand van 2019 (NPO EK, p. 7). Toen jullie - meer dan een jaar nadat dit telefoontje tussen uw schoonmoeder en uw echtgenoot had plaatsgevonden - op de DVZ werd gevraagd of er nog iets was gebeurd na jullie vertrek, antwoordden zowel uzelf als uw echtgenoot echter dat dit niet het geval was (vragenlijst CGVS, vraag 5 en vragenlijst CGVS EK, vraag 5). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u hier geen gewag van had gemaakt op de DVZ omdat uw echtgenoot u pas veel later over het telefoontje met zijn schoonmoeder had verteld. Dit vanwege uw stress, uw psychologische problemen en uw hoge bloeddruk (NPO 1, p. 4 en NPO 2, p. 17). Deze uitleg is evenwel niet overtuigend, gelet op het belang van deze gebeurtenis in het kader van jullie procedure. Daarenboven biedt deze verklaring geen antwoord op de vraag waarom uw echtgenoot op de DVZ niet vertelde dat twee personen u bij zijn moeder waren komen zoeken. Hiermee geconfronteerd, stelde uw echtgenoot dat hem om de DVZ enkel was gevraagd of er een organisatie naar hem op zoek was. Hij ontkende dat de vraag of er na zijn vertrek nog iets was gebeurd op de DVZ in die woorden aan hem was gesteld (NPO EK, p. 18). Bovendien ontkende uw echtgenoot op het einde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS ook dat diezelfde vraag hem aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd gesteld (NPO EK, p. 7 en p. 18). Het loutere ontkennen van de eerdere verklaringen volstaat echter niet om de hierboven vermelde tegenstrijdigheden te verklaren. Dit geldt des te meer daar de verklaring op de DVZ na afloop aan uw echtgenoot werd voorgelezen en dat hij deze ook voor akkoord ondertekende. De tegenstrijdige verklaringen die u en uw echtgenoot aflegden in verband met de problemen die jullie in Iran ondervonden en de manier waarop jullie deze problemen te weten kwamen, halen de geloofwaardigheid van uw relaas onderuit.

Bovendien stemt het tot nadenken dat u niet kon zeggen of uw zaak is voorgekomen voor de rechtbank, dat u niet hebt geprobeerd om via uw vrienden en familieleden in Iran te weten te komen of er een zaak tegen u was opgestart bij de rechtbank en dat u ook geen advocaat in de arm genomen hebt om te weten te komen wat de autoriteiten precies tegen u hebben (NPO 2, p. 3). Bovendien kon u evenmin zeggen wat er met de andere leden van de huiskerk is gebeurd en bent u niet op zoek gegaan naar meer informatie over hun lot (NPO 1, p. 20). U wist verder niet te vertellen waar of hoe de priester van de huiskerk gearresteerd werd en heeft ook niet aan S. (...) gevraagd hoe ze op de hoogte was gekomen van die arrestatie (NPO 1, p. 21). Het stemt ook tot nadenken dat u niet weet wat er na uw vertrek uit Iran met S.D. (...) is gebeurd, dat u heden ten dage geen enkel contact met S. (...) meer heeft en dat u nooit heeft geprobeerd om contact met haar te zoeken (NPO 1, p. 20 en p. 21). U en uw echtgenoot vroegen ook niet aan uw zus M. (...) om te proberen S. (...) te bereiken (NPO EK, p. 13). U verklaarde in dit verband dat uw vrienden en familie in Iran niets te maken hebben met uw zaak en dat u van hieruit geen volmacht kan geven aan een advocaat (NPO 2, p. 3 en 4). U voegde hier nog aan toe dat S. (...) er heel snel vandoor ging, dat zij zeker was van haar stuk en dat een christen nooit liegt (NPO 1, p. 21). Deze verklaring volstaat echter niet om uw gebrek aan initiatief te verklaren. Dat u niet meer moeite heeft gedaan om meer informatie over bovenstaande zaken te achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Er dient tot slot vastgesteld te worden dat uw voorgehouden vrees in ernstige mate ondermijnd wordt door de vaststelling dat u en uw echtgenoot het risico namen om met jullie eigen paspoort het land te

verlaten (NPO 2, p. 17). U verklaarde dat uw zus M. (...) extra geld betaald had aan de smokkelaar om het te vermijden (NPO 2, p. 17). U was er bovendien van overtuigd dat God jullie niet in de steek zou laten (NPO 2, p. 16). Deze uitleg is evenwel niet overtuigend, temeer u zelf aangaf dat er nog steeds een zeker risico bestond (NPO 2, p. 17). De vaststelling dat u Iran verliet met uw eigen paspoort terwijl u vreesde gezocht en gedood te worden, haalt de ernst van uw vrees voor de Iraanse autoriteiten finaal onderuit."

Verzoekster voert, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, ter weerlegging van de veelheid aan voormelde, pertinente en terechte motieven, niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoekster aangehaalde, vrees voor vervolging. Eveneens volstaan deze om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de beweerde bekering, door haar toedoen, van haar echtgenoot.

De Raad is verder van oordeel dat, gezien verzoekster blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent haar beweerde bekering, de bekering van haar echtgenoot en de door hen ondervonden problemen, verzoeksters religieuze activiteiten in België en op de sociale media en deze van haar echtgenoot klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoeksters relaas inzake haar bekering, inzake de bekering door haar toedoen van haar echtgenoot en inzake hun problemen, oordeelt de Raad dat verzoeksters religieuze activiteiten en deze van haar echtgenoot in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

De documenten die verzoekster benevens de reeds hoger besproken medische attesten neerlegde en die zijn opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Inzake deze documenten, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"De documenten die u neerlegde zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande vaststellingen ongedaan kunnen maken. Uw shenasnameh en uw karte melli staven enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor de identiteit van dochter A. (...) en van uw echtgenoot E.K. (...). Ook uw huwelijk met E.K. (...) staat hier niet ter discussie.

Dat u in Iran lesgeefster lichamelijke opvoeding was en dat u betrokken was bij de sportclub Arta wordt in deze beslissing niet betwist. De brieven die u neerlegde om uw deelname aan misvieringen en Bijbelstudie in Antwerpen en Mechelen te attesteren, impliceren niet dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Elke bekering dient aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Hetzelfde geldt voor de foto's van uw kerkgang en de screenshots van uw online activiteiten op Zoom. Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u hier in België christelijke geïnspireerde boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat het eerste van die berichten slechts van 8 augustus 2020 dateert. Dit terwijl u volgens uw verklaringen reeds sinds mei 2019 een kerk bezoekt in België (NPO 1, p. 11). De timing van uw activiteiten op Facebook, onderschrijft eens te meer het opportunistische karakter van uw bekering. Bovendien wijst niets erop dat uw Facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Gezien het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Hetzelfde geldt voor het profiel van uw echtgenoot. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen met een verhoogd risicoprofiel – u heeft dit echter, zoals hierboven werd beschreven, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

(...)

Ook de opmerkingen die u op 30 november 2020 overmaakte aan het Commissariaat-generaal naar aanleiding van het tweede persoonlijk onderhoud kunnen de bovenstaande beslissing niet veranderen. De rechtzetting aangaande het jaartal waarop u zichzelf als christen beschouwt en de maand waarin u voor het eerst naar de huiskerk zou gegaan zijn, volstaat immers niet om de volledige geloofwaardigheid van uw bekeringsproces te herstellen. De exacte overlijdensdatum van uw vader wordt in deze

beslissing niet in vraag gesteld. Evenmin wordt er getwijfeld aan uw stelling dat u naar de moskee ging als iemand dood ging, en niet bij een uitvaartplechtigheid. Dat de broer van de schoonbroer van uw echtgenoot een martelaar was in de oorlog, wordt evenmin in vraag gesteld. Hetzelfde geldt voor de datum en uur van uw vertrek uit Iran. Dat u een film zag over de Heilige Maria voor u naar de universiteit ging en niet na het behalen van uw diploma, heeft geen invloed op de bovenstaande beslissing. Dat het louter uw collega's van de sportclub waren die hun deelneming bij u thuis betuigden en niet de moeder van S. (...), is evenmin relevant. De opmerking die u op 20 januari 2021 overmaakte aan het Commissariaat-generaal, kan bovenstaande beslissing evenmin beïnvloeden. De voornaam van uw schoonzus B.V. (...) is immers niet van belang voor de bovenstaande beslissing. De door u gemaakte opmerkingen, verbeteringen en toevoegingen kunnen bijgevolg geenszins de elementen waarop deze beslissing is gebaseerd in een ander daglicht plaatsen.

Aangaande uw verwijzing naar het UK Home Office rapport gepubliceerd in februari 2020 en naar een rapport van Human Rights Watch uit december 2020 (zie administratief dossier), dient te worden vastgesteld dat deze informatie de inhoud van de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, niet kan weerleggen. Nergens wordt in de betreffende rapporten geconcludeerd dat een opportunistische bekering tot het christendom bij een terugkeer naar Iran zou leiden tot een situatie die niet strookt met de inhoud van de informatie waarover het CGVS beschikt. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat men een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient immers in concreto te worden aangetoond. U blijft op dit punt echter in gebreke (cf. supra)."

Verzoekster voert blijkens een lezing van het voorliggende verzoekschrift ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Door eenvoudigweg te poneren dat uit haar deelname en deze van haar echtgenoot aan religieuze activiteiten in België de oprechtheid van hun engagement blijkt, ontkracht zij de voormelde vaststellingen inzake de door haar ter staving van deze activiteiten neergelegde stukken en inzake het opportunistische karakter van hun engagement tijdens deze activiteiten namelijk in het geheel niet.

Ook de nieuwe, ter staving van hun religieuze activiteiten in België voorgelegde stukken, zoals bij het verzoekschrift gevoegd onder de benaming "bundeling getuigenverklaringen", zijn geenszins van zulke aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Deze stukken vertonen namelijk stuk voor stuk een kennelijk gesolliciteerd karakter en werden duidelijk opgesteld op vraag en ten behoeve van verzoekster en haar echtgenoot en met het oogmerk om deze aan te wenden in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Voorts werden zij opgesteld door de kerkgenoten van verzoekster en haar echtgenoot, die kennelijk tot doel hebben hen te ondersteunen in hun betrachtingen en die zichzelf tot taak aanmeten om hun kerkgenoten bij te staan. Dergelijke 'getuigenverklaringen' kunnen verder hoogstens een bewijs vormen voor de deelname van verzoekster en haar echtgenoot aan religieuze activiteiten in België, doch zij laten niet toe enige uitspraak te doen omtrent de werkelijke beweegredenen achter hun deelname aan deze activiteiten en het oprechte karakter van hun engagement. Als dusdanig sluiten zij geenszins uit en doen zij geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat de deelname van verzoekster en haar echtgenoot aan deze activiteiten ingegeven is vanuit louter opportunistische overwegingen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekster en haar echtgenoot bij een terugkeer naar hun land van herkomst het christelijke geloof zullen aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door hun omgeving en/of hun autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zouden riskeren te worden geviséerd of vervolgd.

Derhalve is verzoeksters verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon of deze van haar echtgenoot. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster en/of haar echtgenoot bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster verder op louter algemene wijze verwijst naar *“de actuele gekende veiligheidssituatie in Iran”* en voorhoudt dat er voldoende zwaarwichtige gronden zouden zijn *“om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Iran louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet”*, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet het minste begin van informatie aanreikt waaruit zou kunnen worden afgeleid en bijgevolg op generlei wijze aantoot of aannemelijk maakt dat de situatie in haar land van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Derhalve toont verzoekster hoegenaamd niet aan dat zij op grond van voornoemde bepaling in aanmerking zou komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekster toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze beginselen evenmin op dienstige wijze aangevoerd.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT